

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: A. A.
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-671/ZA-ZA11-ZA20-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 28. 7. 2019 žádost u udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-671/ZA-ZA11-ZA20-2019 rozhodl tak, že žádost žalobce podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“) zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalobce brojí proti tomuto rozhodnutí žalovaného nyní projednávanou žalobou.

2. V žalobě vytýká žalovanému porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí podle žalobce neodpovídá okolnostem daného případu, není v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný rovněž nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak neobsahuje zákonem požadované náležitosti. Žalovaný je toho názoru, že jeho žádost neměla být posouzena jako zjevně nedůvodná, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu i azylu z humanitárních důvodů a v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy – neuvedl však, v čem toto nebezpečí spočívá. V závěru žaloby žalobce uvedl, že je ázerbajdžánské národnosti a vyznává islám. Do Gruzie se nemůže vrátit. V jeho vlasti panuje špatná ekonomická situace a on sám má zhoršené možnosti nalezení zaměstnání. V jeho případě tak nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě prakticky odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Uvedl, že je zřejmé, že žalobce svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a i jeho obavy z návratu do vlasti nejsou opodstatněné. V rámci správního řízení žalobce netvrdil, že by návrat do Gruzie byl pro něho nebezpečný ve smyslu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Naopak je zcela evidentní, že žalobce si podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany pouze snaží zlegalizovat svůj pobyt v České republice, neboť v jeho vlasti je špatná ekonomická situace. Během správního řízení pak bylo postupováno plně v souladu se zákonem o azylu a příslušnými ustanoveními správního řádu.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, podklady pro rozhodnutí byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu, přičemž tyto podklady byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě znovu opakuje to, co již uvedl během správního řízení - špatná ekonomická situace, obava z nenalezení práce v Gruzii.

6. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
7. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě skutečností zjištěných v rámci správního řízení správně dospěl k závěru, že v posuzovaném případě se jedná o naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Vysvětlil, že vycházel z vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „Vyhláška“) kterou je Gruzie považována za tzv. bezpečnou zemi, *Informace OAMP ze dne 3. 7. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019* a v poslední řadě pak ze samotného pohovoru se žalobcem.
9. Krajský soud s takovým závěrem žalovaného souhlasí a k žalobním bodům, které jsou vzneseny pouze ve velmi obecné rovině bez bližší konkretizace, dodává následující:
10. Namítá-li žalobce, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být zamítnuta jako zjevně nedůvodná a činí tak bez jakéhokoli bližšího vysvětlení a uvedení konkrétních důvodů, pak i soud musí na takovou námitku odpovědět pouze v obecné rovině. Žalobce, jak sám uvedl, je státním příslušníkem Gruzie. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žalobce jediný azylově relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, naopak tento pohovor se v podstatě týkal jediného tématu, kterým byla špatná ekonomická situace v Gruzii, nemožnost nalezení práce a v důsledku toho špatná ekonomická situace žalobce v případě návratu. Na otázku, zda měl žalobce ve své vlasti ještě nějaké jiné potíže, než ty ekonomické, odpověděl negativně. Jediná jeho obava v případě návratu do vlasti souvisí opět jen s ekonomickými důvody.
11. Ze strany žalobce tak jsou důvody opuštění vlasti zcela zřejmé a jím samotným potvrzené – jsou jimi ekonomické důvody a snaha nalézt si v České republice práci. Žalovaný při pohovoru uvedl, že posledním bydlištěm ve vlasti byla obec Tazekent. Jak žalovaný správně uvedl, z ust. § 2 bod 7 Vyhlášky plyne, že Česká republika považuje Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu. Při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pak žalovaný vyšel i mj. z *Informace OAMP – Bezpečnostní a politické situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018* a z *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019*. Z posledně jmenované zprávy pak vyplývá, že v Gruzii jsou dodržována lidská práva, nedochází zde k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodů svévolného násilí. Gruzínské zákony

rovněž neumožňují uložit trest smrti za žádný trestný čin. Civilní úřady udržují efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami, přičemž centrální vláda nemá pod kontrolou pouze separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které jsou de facto pod kontrolou Ruské federace. Podle této zprávy Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu. Jako bezpečnou zemi označil Gruzii ostatně i NSS v nedávném rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Azs 33/2019 – 45, když uvedl: „*V zemi původu mu nehrozí trest smrti, ani postih jako neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu. Co se týče ekonomické situace, Gruzie nabízí systém sociálního zabezpečení. V zemi neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.*“ Z řízení nevyplývala informace o tom, že domovské bydliště žalobce by se mělo nacházet v separatistických, výše zmíněných regionech.

12. Krajský soud tak musí ve shodě s žalovaným konstatovat, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když:
 - a) Česká republika považuje žalobcovu vlast za bezpečnou zemi původu,
 - b) žalobce neprokázal, že v jeho případě tento stát za takovou (bezpečnou) zemi považovat nelze.
13. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, nebyl povinen v souladu s ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu posuzovat, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, doplňkové ochrany podle § 14b či zda neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, případně že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a.
14. Protože se krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožnil s žalovaným co do zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu, jsou žalobní námitky stran tvrzeného nároku na azyl podle § 12 a), § 12 b), § 14 a § 14a irelevantní.
15. Soud pak musí odmítnout i zbývající žalobní body, ve kterých žalobce namítá porušení příslušných ustanovení správního řádu žalovaným. Takové námitky jsou dle soudu neopodstatněné. Žalovaný s žalobcem provedl pohovor za účasti tlumočnice tureckého jazyka, během něhož měl žalobce možnost sdělit žalovanému veškeré skutečnosti související zejména s jeho odchodem z vlasti, nebezpečí, kterému je ve své zemi vystaven a podobně. Žalobce během pohovoru jednoznačně uvedl, že jediným důvodem žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody a snaha nalézt si práci v České republice. Žalovaný s ohledem na absenci azylově relevantních důvodů u žalobce a s přihlédnutím ke shora uvedeným zprávám o bezpečnostní situaci v Gruzii a skutečnosti, že Gruzie je na seznamu bezpečných zemí původu podle vyhlášky, vydal rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný toto své rozhodnutí řádně a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil, přičemž v závěru svého rozhodnutí správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, ve kterém NSS uvedl, že institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k řešení pobytové otázky cizinců, kteří jako například v nyní projednávaném případě opustili svoji vlast pouze z ekonomických důvodů. Pokud v žalobě uvádí, že je

ázerbajdžánské národnosti a vyznává islám, pak ale pouze z toho nelze bez dalšího vyvozovat jakoukoli hrozbu. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by mu v důsledku jeho národnosti nebo víry hrozilo ve vlasti nebezpečí. Ani ze shora uvedených zpráv o bezpečnostní a politické situaci v zemi nevyplývá, že by občané, kteří jsou v Gruzii (jakoukoli) menšinou, byli nějak perzekuováni.

16. Soud je na rozdíl od žalobce toho přesvědčení, že žalovaný zjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Byl to žalobce, kdo nevyvrátil domněnku o Gruzii jako zemi bezpečného původu a rovněž to byl žalobce, kdo netvrdil, že by návrat zpět do vlasti byl pro něho nebezpečný ve smyslu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí tak soud shledal jako odpovídající okolnostem případu, v souladu s veřejným zájmem a obsahující veškeré zákonem požadované náležitosti.
17. **Soud se tedy s věcně správnými a zákonnými závěry žalovaného ztotožňuje a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.**
18. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 3. února 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce